

(Kort bemærkning).

Karsten Nonbo (V):

Jeg vil læne mig op ad det, justitsministeren sagde. For os i Venstre skal det gå så hurtigt, som det overhovedet kan lade sig gøre, og jeg skal erklære min fulde tillid til, at ministeren arbejder på, at vi får de bedste regler i EU, og det er jeg helt fortrøstningsfuld over for at ministeren vil gøre.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Nu sagde ministeren klogeligt, fordi ministeren godt ved, hvordan lovgivningsmaskinen i EU virker, at bare forhandlingerne nemt kan tage et halvt år. Derefter kommer så selve gennemførelsen. Ikræfttrædelsestidspunktet for en EU-lov ligger jo endnu længere fremme i tiden. Ministeren sagde også, at hun ikke kunne garantere, at der var lagt op til et kompromis i EU, som nødvendigvis ville blive godt nok. Det vil sige, at med den strategi, som regeringen har lagt for det her arbejde, er der ikke udsigt til resultater i meget lang tid fremover.

Det er derfor, jeg stiller det spørgsmål: Er der en smertetærskel, hvor Venstre siger, at nu kan man ikke vente længere på 1 år, 2 år, 3 år? Er der en smertetærskel, hvor man siger, hvis ikke der er sket noget, må vi altså gribe ind?

(Kort bemærkning).

Christian H. Hansen (DF):

Jeg ved ikke, om jeg hørte det forkert, men det lød, som om hr. Karsten Nonbo lænede sig op ad ministeren, men det var formodentlig det, ministeren sagde, han lænede sig op ad.

Hvis det forholder sig sådan, at man læner sig så meget op ad det, ministeren sagde, vil det så sige, at hr. Karsten Nonbo også deler den opfattelse, at grunden til, at man sidder tilbage i stolen med hænderne over kors og venter og venter, er, at man gerne vil gøre en hel masse for dyrene i udlandet også? Det vil sige, at hvis der kommer et direktiv på det her område, så får vi den situation, som vi f.eks. har med zoonosedirektivet, hvor der efter 5 år stadig væk er 11-12 lande, som ikke har implementeret det. Det kan man også se på andre områder. Det vil man så også vente og vente på?

(Kort bemærkning).

Karsten Nonbo (V):

Jeg har en vis fornemmelse af, at man forsøger at slå en kile ind mellem Venstres og De Konserva-

tives indstilling til den her sag. Den er fuldkommen ens.

Vi har den nødvendige smertetærskel, og vi ved, at ministeren vil påvirke det, ministeren kan, i EU på det her område, og det er vi fuldkommen, som jeg sagde sidst, og som jeg vil blive ved med at gentage, tillidsfulde over for.

Kl. 19.20

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg må indrømme, at jeg ikke rigtig kan forstå svaret.

Det er jo et enkelt spørgsmål, som vi alle sammen må stille os selv, når vi ser disse dyretransporter, som står på i timevis, og som i nogle tilfælde er regulær dyremishandling. Vi er alle sammen enige om, at det altså ikke går, og ministeren siger, at ministeren vil prøve at løse problemet gennem EU.

Vi er også enige om, at det i bedste fald er noget, der tager temmelig lang tid. Der må da være en eller anden smertegrænse, som må være lidt mere præcis end det, hr. Karsten Nonbo indtil videre har villet røbe, ikke mindst på baggrund af det meget kraftige signal, som fødevareministeren, som jo er hr. Nonbos partifælle, har sendt om, at det her kunne vi simpelt hen ikke leve med. Derfor spørger jeg: Kunne vi så ikke blive enige om en frist, hvor vi sagde, at hvis der ikke er sket noget inden for den frist, må vi altså lave en national lovgivning?

(Kort bemærkning).

Christian H. Hansen (DF):

Det er til hr. Karsten Nonbos bemærkning om, at hr. Karsten Nonbo har tiltro til, at ministeren gør, hvad ministeren kan for at påvirke EU-systemet.

Lige for lidt siden fik vi at vide af ministeren, at vi jo godt ved, at vi skal afvente Kommissionens udspil. Det vil så sige, at for lidt siden sagde ministeren, at man egentlig ikke kan påvirke, men alligevel har hr. Karsten Nonbo tiltro til, at ministeren kan påvirke. Det må jeg altså have en nærmere forklaring på.

(Kort bemærkning).

Karsten Nonbo (V):

Om vi så fik fem runder her og jeg forklarede nok så meget, var der nok ikke noget, som hverken hr. Keld Albrechtsen eller hr. Christian H. Hansen ville acceptere, medmindre de fik en dato for, hvornår smertetærsklen var nået. Den